

AMAL KARAM AMBASSADEUR

Ambassadeur

“Dankzij de bieb ben ik Nederlands gaan lezen, schrijven, denken én dromen.”

‘In de zomer van 1997 vluchtte ik uit Syrië, waar ik werkte als journalist. Ik voelde me hier als Alice in Wonderland. Mensen vroegen me waarom ik voor Nederland had gekozen. Maar als vluchteling heb je geen keuze. Waar je bent geland, moet je opnieuw beginnen.’

‘Het Nijmeegse asielzoekerscentrum ligt in de stad, dus de bieb had ik snel gevonden. Ik ontsnapte aan de werkelijkheid met kunst- en reisboeken. Foto’s kijken. Er kwamen ook andere asielzoekers. We praatten met elkaar en hielpen elkaar op weg. Omdat ik nog geen verblijfsvergunning had, mocht ik niets, maar daar trok ik me niets van aan. Ik moest Nederlands leren: anders zou ik nooit echt contact kunnen maken. Ik luisterde in de bieb naar Nederlandse zangers: Stef Bos, Rob de Nijs. Ik las boeken van allochtone schrijvers, en leerde via hun bril mijn nieuwe land beter kennen.

In de bieb hingen ook altijd briefjes op het prikbord: ‘workshop dansen’, ‘vrijwilligers gezocht’. Door daar aan mee te doen, kwam ik in contact met anderen. En dan babbelen, veel fouten maken. Al snel kon ik echt op les, op het ROC. Het geld sprokkelde ik bij elkaar.

Na de eerste jaren ging het snel: ik haalde mijn inburgeringsexamen en werd columnist bij de Gelderlander. Ik schreef over mijn belevenissen in Nijmegen.

Nu denk, praat, droom en schrijf ik in het Nederlands. Mijn eerste dichtbundel is net uit. Die is ook vertaald in het Arabisch. Want dat blijft altijd de taal van mijn hart.’

Amal Poëziefeest 2015

RON LEUNISSEN AMBASSADEUR

An ambassadeur

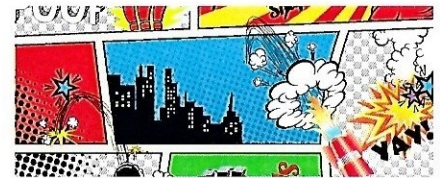
“In de bieb gaf ik mijn kinderen de beste start: de magie van een goed boek en een venster op de wereld.”

Ron heeft er mooie herinneringen aan: een kleine bieb in Nuth waar hij meeleefde met wilde dieren zoals Loki het Wolfje. Die boekjes eindigden altijd met de dood, het liep nooit goed af. Maar daar las hij overheen.

‘Mijn grootouders hadden een winkel in het dorp, zo’n echte Winkel van Sinkel. Daar zaten mijn broers en ik hele middagen muistil comics te lezen. Tarzan, Batman. Heel voorzichtig, want ze waren voor de verkoop. Ook mijn ouders waren altijd met boeken en taal bezig. Ze waren bijvoorbeeld vrijwilliger in de bibliotheek. Mijn tante noemde ons *De Familie Lees*.’

‘Ik kon al lezen voor ik naar school ging. Als Zuster Petra even de klas uit moest, zette ze mij met een voorleesboek voor de klas. *Arendsoog*, *Witte Veder*. Heerlijke verhalen, waar ik nog steeds erg van houd. Wie kan schrijven, kan een beetje toveren. Een goed boek neemt je mee op een wonderlijke reis.’ Toen ik vader werd, wilde ik mijn kinderen ook zo’n magische jeugd geven. We gingen op zondag vaak naar de bieb. Voorlezen, boekjes uitzoeken. Feest! Ze zijn nu bijna 20,

maar het leesvirus zit ze jammer genoeg niet in de genen. Ze zijn meer van films, voor een boek heb je zitvrees nodig. Gelukkig weet de bibliotheek óók jongeren te verleiden. Dat gaat anders, het draait meer om digitale boeken, online verhalen. Mijn lidmaatschap zal ik nooit opgeven, ook niet als ik zelf minder ga lenen. Een boek kan iemand veranderen en anders tegen het leven aan laten kijken, je gaat je verdiepen in een ander perspectief. Iedereen heeft daar recht op. Een goede bieb is onmisbaar voor de democratie.’

Ik ben gek op oude boeken, maar ook op graphic novels.

ANKIE TELEN AMBASSADEUR

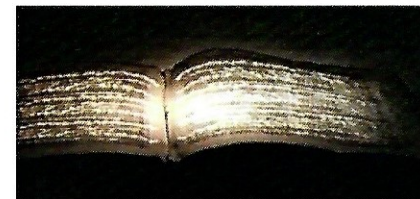
“Ik verslind
meer dan 200
boeken per
jaar. De bieb
heeft altijd
leesvoer
genoeg.”

De jonge Ankie zocht iedere woensdagmiddag in de bieb de boeken uit op dikte. Hoe dikker, hoe beter. ‘Ik was zo’n kind dat alle jeugdboeken in no time uit had. En ook toen ik ouder werd, bleef lezen een traktatie. Ik lees hardcovers, e-books, ik heb altijd een luisterboek aan. Ik ben gewoon verslaafd aan verhalen.’

‘Een boek kopen doe ik nooit. Als ik er een uit heb, is de waarde er voor mij namelijk af. Ik hoef het niet te bezitten, ik wil lezen wat erin staat. Dus ik leen alles in de bieb. Ik ben een echte veelvraat. Iedere ochtend begin ik met een luisterboek tijdens het ontbijt. Ik stap in de auto, waar ook standaard een luisterboek aan gaat. In mijn tas een e-reader voor verloren momenten. Dat is gemakkelijk, dan heb je altijd heel veel boeken bij de hand. Alles wat ik lees, houd ik bij op lijstjes en in mijn leesdagboek. Hoeveel pagina’s, welke boeken. Het is een beetje een tic. Maar ik doe het ook om anderen tips te kunnen geven. Bijvoorbeeld in de leesclub waar ik in zit, of aan vrienden.’

Voor mijzelf is lezen ook een graadmeter; ik kom erbij tot rust. Dus als ik een tijdje minder

dan 50 pagina’s per dag heb gelezen, moet ik even pas op de plaats maken. Een goed boek neemt je mee, kan je raken. Je krijgt zicht op levens die je zelf nooit zult leiden. Ik ben heel blij met de bieb, want daar staan al die boeken zomaar, voor iedereen. Een enorm cadeau.’

‘Ik ben ook gek op fantasyboeken. De karakters maken de meest bizarre dingen mee, daar kan ik me helemaal in verliezen. Dan zie je je eigen realiteit weer eens in een heel ander perspectief.’